

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/35877 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 27 februari 2007 in het
geding tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 juli 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 22 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 februari 2007, verzonden op 6 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Lid van de enkelvoudige kamer

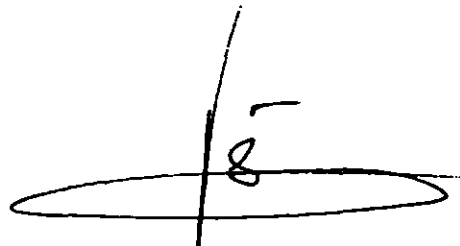
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

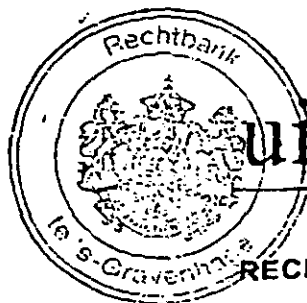
404

Verzonden: 06 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Kenmerk: AWB 06/35877 ONGEWN A S2

uitspraak: 27 februari 2007

inzake:

geboren op
verblijvende te
van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer: 9709.25.2042,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. M.H. van der Linden, advocaat te Almelo,

tegen:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.P. Kallenbach, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Bij beschikking van 12 juli 2005 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard.

Tegen deze beschikking heeft eiser bij brief van 16 augustus 2005 bezwaar gemaakt.

Bij beschikking van 22 juni 2006 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 25 juli 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 12 december 2006. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Standpunten van partijen

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser op juiste gronden ongewenst is

Zaaknummer: AWB 06/35877 ONGEWN A S2

2

verklaard en dat er geen bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan verweerder gebruik had moeten maken van zijn discretionaire bevoegdheid. Eiser heeft het standpunt van verweerder bestreden in die zin dat van eiser van mening is dat van hem niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst en dat zijn persoonlijk belang zwaarder weegt dan het belang van verweerder om eiser ongewenst te verklaren.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrond verklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Scrt. 2007, 41), en gelet op de portefeuilleverdeling, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie, en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006, de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Scrt. 2006, 247) De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000.

Blijkens het in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) hoofdstuk B1/2.2.4.4 neergelegde ter zake gevoerde beleid, worden bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Blijkens schriftelijke informatie van de Justitiële Documentatiedienst te Almelo van 24 juni 2005 is eiser:

- op 21 januari 2002 door de Politierechter te Almelo veroordeeld tot een geldboete van EURO 50,- wegens overtreding van de artikelen 266 en 267 aanhef, sub c van het Wetboek van Strafrecht. Deze straf werd onherroepelijk op 21 januari 2002;
- op 22 januari 2004 door de Politierechter te Almelo veroordeeld tot een geldboete van EURO 300,- wegens overtreding van artikel 8 lid 2 aanhef en onder a van de

Zaaknummer: AWB 06/35877 ONGEWN A S2

3

- Wegenverkeerswet 1994. Deze straf werd onherroepelijk op 6 februari 2004; op 10 juni 2004 door de Politierechter te Almelo veroordeeld tot 10 maanden ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen en één maand gevangenisstraf wegens overtreding van respectievelijk artikel 163 lid 2 van de Wegenverkeerswet 1994 en artikel 310 van het Wetboek van Strafrecht. Deze straffen werden onherroepelijk op 25 juni 2004;
- op 17 februari 2005 door de Politierechter te Almelo veroordeeld tot een geldboete van EURO 400,- en twee weken gevangenisstraf voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar wegens overtreding van artikel 8 lid 2 aanhef en onder a van de Wegenverkeerswet 1994. Deze straffen werden onherroepelijk op 4 maart 2005;
- op 13 mei 2005 door de meervoudige strafkamer van de rechtbank te Almelo veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens overtreding van artikel 2 aanhef en onder B en C van de Opiumwet. Deze straf werd onherroepelijk op 28 mei 2005.

Niet weersproken is dat eiser op de juiste gronden ongewenst is verklaard. In geschil is of verweerder in de onderhavige situatie voldoende rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van eiser en of verweerder gebruik had moeten maken van zijn discretionaire bevoegdheid.

Blijkens het in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) hoofdstuk B1/2.2.4.4 ter zake neergelegde beleid, worden bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Eiser heeft in dit verband naar voren gebracht, gelet op de algemene slechte situatie in Irak, dat van hem niet kan worden verlangd terug te keren naar zijn land van herkomst. Verweerder daarentegen verwijst in dit verband naar de uitspraak van 25 april 2003 van deze rechtbank, zittingsplaats Assen met betrekking tot eisers asielproceduere, waar is ingegaan op de situatie in (Noord) Irak.

Naar het oordeel van de rechtbank biedt de enkele verwijzing naar de algemene situatie van het land van herkomst geen aanknopingspunt voor het oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat de persoonlijke belangen van eiser zwaarder wegen dan voornoemd algemeen belang. De enkele en niet nader onderbouwde stelling van eiser dat de Iraakse ambassade niet zou meewerken aan gedwongen terugkeer, maakt voornoemd oordeel van de rechtbank niet anders, te meer nu eiser in beroep het standpunt van verweerder ter zake niet weerspreekt. Ten aanzien van hetgeen eiser heeft aangevoerd aangaande zijn gestelde problemen met de PDK, is de rechtbank van oordeel, nog daargelaten dat eiser dit pas bij de gronden van het beroepsschrift naar voren heeft gebracht, dat eiser zijn stelling niet nader heeft onderbouwd. Gelet op het voorgaande en gelet op de strafbare feiten op grond waarvan verweerder eiser ongewenst heeft verklaard, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de persoonlijke belangen van eiser niet zwaarder wegen dan voornoemd algemeen belang.

Voorzover eiser heeft betoogd dat het bestreden besluit strijdig is met artikel 8 EVRM, overweegt de rechtbank het volgende. Voordat kan worden beoordeeld of de inhoud van de bestreden beschikking een inbreuk maakt op het familie- of gezinsleven, dient eerst te worden beoordeeld of sprake is van familie- of gezinsleven. De rechtbank is met verweerder

Zaaknummer: AWB 06/35877 ONGEWN A S2

4

van oordeel dat eiser zijn gestelde relatie met mevrouw onvoldoende heeft onderbouwd of nader geconcretiseerd. In dit verband acht de rechtbank voorts van belang dat eiser op 20 juni 2005, tijdens het gehoor inzake het voornemen tot het bestreden besluit, heeft verklaard dat hij geen familie heeft in Nederland. Dit is in strijd met de stellingen in de gronden van bezwaar van 31 augustus 2005 en de gronden van beroep van 22 augustus 2006, dat eiser sinds jaren dan wel al drie jaar een relatie heeft met mevrouw Gelet hierop en gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van familie- of gezinsleven, zodat schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde kan zijn.

Eisers beroep op de Richtlijn 2004/38 heeft, nog daargelaten dat eiser deze Richtlijn pas tijdens het verhandelde ter zitting en voorts ongemotiveerd naar voren heeft gebracht, gelet op hetgeen hiervoor ten aanzien van de gestelde relatie met mevrouw is overwogen, geen kans van slagen.

Met betrekking tot eisers beroep op verweerdens inherente afwijkingsbevoegdheid merkt de rechtbank op dat het primair aan verweerder is te beoordelen of van het beleid moet worden afgeweken wegens bijzondere omstandigheden. Verweerder heeft in het bestreden besluit aan artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb) getoetst en geoordeeld dat geen aanleiding bestaat af te wijken van het beleid. Gelet op hetgeen in dat kader is aangevoerd, kan die beslissing de rechterlijke toets doorstaan.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 27 februari 2007 in tegenwoordigheid van mr. M.A. Buikema als griffier.

M.A. Buikema
Afschrift verzonden - 6 MEI 2007

R. Claus

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs
 Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem.
 Mr M.H. van der Linden
 Mr J. Hofstede

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 3 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

van Iraakse nationaliteit, geboren op
 reg.nr rechtbank: AWB 06/35877 ONGEWN A S2, verblijvende te verder te
 noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te 7602 JP Almelo, aan de
 Ootmarsumsestraat 104 (Postbus 850, 7600 AW Almelo), ten kantore van de advocaat en
 procureur Mr M.H. van der Linden, die verklaart door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd
 te zijn tot het indienen van dit hoger beroepschrift en als bepaaldelijk gevolmachtigde op te
 treden.

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie (Immigratie- en Naturalisatiedienst
 (IND)), te 's-Gravenhage, gemachtigde: Mr H.P. Kallenbach, ambtenaar ten departemente.

1. Bij beschikking van 12 juli 2005 heeft verweerder appellant ongewenst verklaard. Tegen deze beschikking heeft appellant bij brief van 16 augustus 2005 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 22 juni 2006 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard.
2. Bij beroepschrift van 25 juli 2006 heeft appellant tegen de beschikking van 22 juni 2006 beroep ingesteld bij de rechtbank.
3. Bij uitspraak d.d. 27 februari 2007 heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Assen, het beroep ongegrond verklaard (registratienummer Awb 06/35877).
4. Appellant kan zich met voormelde uitspraak in beroep d.d. 27 februari 2007 niet verenigen, om welke reden hij bij deze hoger beroep instelt bij Uw College.
5. Appellant brengt bij deze de uitspraak d.d. 27 februari 2007 in het geding.
6. Appellant verzoekt Uw College om het door hem in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.
7. Appellant wenst tegen voormelde uitspraken de navolgende grieven aan te voeren.

GRIEF 1:

Ten onrechte heeft de Rechtbank in haar uitspraak geen melding gemaakt van het feit dat door appellant getuigen zijn aangekondigd en naar de zitting zijn meegebracht (de partner van appellant en haar moeder),

Van der Linden & Hofstede Advocaten B.V. te Almelo - Kv.K Enschede nr. 08139309
 Ootmarsumsestraat 104, Postbus 850 - 7600 AW Almelo. Tel. 0546-861000 - Fax 0546-868596

Derdenrek ABN-AMRO Almelo: 40.39.08.760 t.n.v. Stichting beheer derdengelden Van der Linden en Hofstede

Iedere aansprakelijkheid wordt door ons beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-2-

TOELICHTING:

Appellant heeft voor de zitting als getuigen zijn partner en schoonvader aangekondigd. Uiteindelijk zijn zijn partner en schoonmoeder ter zitting verschenen. De door appellant meegebrachte getuigen zijn vervolgens door de Rechtbank op informele wijze gehoord omdat –naar de mening van de Rechtbank– het officieel doen horen van deze getuigen wat te veel van het goede zou zijn.

Vervolgens worden de meegebrachte getuigen ten onrechte niet in de uitspraak genoemd en wordt in de uitspraak ook geen melding gemaakt van de verklaringen van deze getuigen.

Appellant is van mening dat er in casu sprake is van een motiveringsgebrek, waardoor de uitspraak niet in stand kan blijven.

In ieder geval stelt appellant zich op het standpunt dat door de Rechtbank bij hem het vertrouwen was gewekt dat bij de beoordeling van zijn zaak rekening zou worden gehouden met de verklaringen van de door hem meegebrachte getuigen.

GRIEF II:

Ten onrechte is door de Rechtbank overwogen dat er in casu geen sprake is van familie- of gezinsleven, zodat schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde kan zijn. Daarbij overweegt de Rechtbank dat appellant zijn relatie met mevrouw onvoldoende heeft onderbouwd of geconcretiseerd.

TOELICHTING:

Appellant is van mening dat de Rechtbank de uitspraak van 27 februari 2007 -voor wat betreft het beroep van appellant op artikel 8 EVRM- onvoldoende, althans gebrekkig heeft gemotiveerd.

Zo is de Rechtbank er geheel aan voorbij gegaan dat appellant ten bewijze van zijn familie- en gezinsleven (art. 8 EVRM) getuigen heeft opgeroepen, waaronder zijn partner mevrouw

De Rechtbank heeft er voor gekozen om de partner van appellant en haar moeder informeel te doen horen. Appellant is van mening dat zijn partner zijn stellingen voor wat betreft art. 8 EVRM heeft bevestigd. Dat er sprake is van family-life was naar de mening van appellant voor de Rechtbank ook duidelijk nu hij aan het einde van de zitting ruim de gelegenheid kreeg om van zijn partner afscheid te nemen.

Het is voor appellant dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat de Rechtbank in de uitspraak helemaal aan de verklaringen van zijn getuigen voorbij gaat. Nu de uitspraak van de Rechtbank niet goed is gemotiveerd en de uitspraak voor de justitiabele onbegrijpelijk wordt, kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-3-

N.b. voor wat betreft de overweging van de Rechtbank dat appellant tijdens het gehoor inzake het voornemen tot het bestreden besluit heeft verklaard dat hij geen familie in Nederland heeft merkt appellant op dat hij daarmee zijn directe familie heeft bedoeld, hetgeen niet zo vreemd is.

GRIEF III:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat het beroep van appellant op de Richtlijn 2004/38 eerst tijdens het verhandelde ter zitting en ongemotiveerd naar voren heeft gebracht.

TOELICHTING:

Appellant heeft in de aanvullende gronden van het beroepschrift d.d. 30 november 2007 een beroep op de Richtlijn 2004/38 gedaan, derhalve niet eerst tijdens het verhandelde ter zitting. Ook heeft appellant aangegeven waarom hij van mening is dat op grond van deze Richtlijn de bestreden beschikking niet in stand kan blijven.

SLOTSOM:

Gelet op het vorengaande kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en doende wat de Rechtbank had behoren te doen en het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren. Met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding.

Conclusie: Appellant concludeert tot vernietiging van de uitspraken waarvan beroep.

Almelo, 3 april 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde

